
KAMU POLİTİKASI AKTÖRÜ OLARAK DÜŞÜNCE KURULUŞLARI VE DEĞİŞEN ROLLERİ

Tuncay DURNA¹

Öz

Yirminci yüzyılın başlarında kamu politikaları konusunda siyasi karar vericiler için objektif ve akademik araştırmalara dayalı bilgi üretme amacı ile kurulan düşünce kuruluşlarının rolü 1970’li yıllarda savunucu düşünce kuruluşlarının ortaya çıkması ile birlikte güçlü bir ideolojik ve partizan pozisyon ile fikirlerin pazarlanmasına dönüşmüştür. Günümüzde popülizm ve otoriterleşme eğilimi ile birleşen post-truth dönem ise düşünce kuruluşları için yeni bir meydan okuma olup bu kuruluşların rolünün yeniden değerlendirilmesini gerektirmektedir. Düşünce kuruluşlarının iktidara karşı gerçekleri haykırması olarak ifade edilen “speaking truth to power”, otoriterleşen sistemlerde halka karşı gerçekleri haykırmaya (speaking truth to people) dönüşmelidir. Bu makalede bu yeni dönemde düşünce kuruluşlarının değişen rolü ve stratejileri tartışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Düşünce Kuruluşları, Kamu Politikası, Düşünce Kuruluşlarının Rolü; Popülizm; Post-truth Dönem

JEL Sınıflandırması: L31, L38, I20

THİNK TANKS AS A PUBLIC POLICY ACTOR AND THEIR CHANGING ROLES

Abstract

The role of the think tanks as providing knowledge for political decision makers on public policy issues based on objective scholarly research when they were established at the beginning of the 20th century turned into marketing of ideas with a strong ideological and partisan position as the advocacy think tanks emerged in 1970s. Today populism and authoritarian tendency combined with the post-truth era pose a new challenge for think tanks which requires reevaluation of their roles. Role of the think tanks as “speaking truth to power” should become “speaking truth to people” in political systems with an authoritarian tendency. This article discusses the changing role and strategies of think tanks in this new era.

Keywords: Think Tanks; Public Policy; Role of Think Tanks; Populism; Post-truth Era

JEL Classification: L31, L38, I20

¹ Adjunct Professor, Kent State University, College of Arts and Sciences, tdurna@kent.edu, ORCID: 0000-0002-8970-0411

1. Giriş

Kamu politikalarının oluşum sürecinin giderek karmaşıklaşması, bu süreçlere katılan politika aktörlerinin sayıca artması ve kamusal problemlerin hızla çeşitlenmesi bu problemlerin çözümüne yönelik politikalar geliştirilebilmesi için gerekli olan uzmanlık bilgisinin önemini artırmıştır. Kamusal problemler çoğu zaman politika yapıcıların sınırlı bilgi sahibi olduğu ya da uzmanlık alanları dışında konulardır. Bu durumlarda politika yapıcılar, problemin doğru tanımlanması, alternatif politika önerileri içerisinde en iyisinin seçilmesi, oluşturulan kamu politikalarının en etkin ve verimli şekilde uygulanması ve sonuçların değerlendirilmesi için uzmanlık gerektiren teknik bilgiye ihtiyaç duyarlar.

Francis Bacon'un 16. yüzyılda ortaya koyduğu "bilgi güçtür" ifadesi bilgiye sahip olanların gücü ve dolayısıyla başkalarını etkileme ve yönlendirme yetisini ellerinde bulunduracağını ifade etmektedir. Bu durum bilginin az ve bilgiye erişim kanallarının kısıtlı olduğu zamanların siyaset dünyasını yansıtır. Ancak günümüzün karmaşık dünyasında bilgi işe yarar bir formatta, doğru zamanda ve doğru ellerde değilse siyaseti etkileyecek bir güce dönüşmemektedir. Günümüzün siyasi karar vericileri geçmiştekilerin aksine az bilgi ve kısıtlı erişim kanallarının olduğu değil, aksine sayısız erişim kanalları ile ulaşılabilecek çok büyük çapta bilgiye çok kısa bir sürede ulaşabildikleri bir ortamda çalışmaktadırlar. Ancak bu bilgi anlaşılabilir, güvenilir, doğru zamanda elde edilmiş ve daha önemlisi somut politika önerilerine dönüşecek şekilde faydalı değilse siyasi karar vericiler için bir anlam ifade etmez.

Siyasi karar vericiler çoğu zaman politika analizlerinden veya kendi alanlarıyla ilgili akademik araştırmalardan haberdar olmazlar. Diğer yandan, akademisyenler ve politika analistleri de araştırmalarının genellikle sadece meslektaşlarının ilgilendiği akademik dergilerde yayınlanması için çalışır; araştırma sonuçlarının uygulamaya geçirilebileceği somut politika önerilerine dönüştürülmesi ve bunların karar vericilere ulaşması ile fazla ilgilenmezler. Bu durumda akademisyenler ve politika analistleri bilimsel araştırmalara dayanarak ürettikleri bilgilerin ve analizlerin siyasetçiler nezdinde karşılık bulmadığından yakınırken; siyasi karar vericiler de akademisyenlerin çalışmalarının anlaşılması zor, soyut, kendilerini ilgilendirmeyen teorik açıklamalarla dolu olduğundan ve sonuçta işlerine yaramadığından şikâyet ederler.

Kamu politikalarının oluşumunda fikirler ve ideolojiler önemlidir. Ancak fikir ve ideolojileri karar vericilerin ilgi alanına itecek organizasyonlara ihtiyaç vardır (Stone, 1996; Rich, 2005; 2011). Dolayısıyla, fikirler ile fikirleri üreten akademisyen ve entelektüeller kadar bunları bünyesinde barındıran örgütsel yapı da önemlidir. Bu örgütsel yapıyı oluşturan düşünce kuruluşları, politika yapıcıların ihtiyacı olan fikir ve analizleri üretmek ve teknik bilimsel verileri anlaşılabilir bilgi ve somut politika önerilerine dönüştürerek kamu politikalarının oluşumuna katkı yapmak amacıyla ortaya çıkmışlardır. Bir diğer ifadeyle, düşünce kuruluşları bilgi ve politik güç arasında bir köprü vazifesi görmektedirler (McGann, 2018). Aynı zamanda sivil toplumun önemli bir parçasını oluşturan bu kuruluşlar, 20. yüzyılın başlarından itibaren özellikle ABD ve İngiltere başta olma üzere gelişmiş ülkelerde önemli bir kamu politikası aktörü haline gelmişlerdir.

Düşünce kuruluşlarının gelişmesi ve yaygınlaşması ekonomik ve siyasal istikrarsızlık dönemlerinde belirgin olarak ortaya çıkar (Stone and Ullrich, 2003). Bu kuruluşların gelişme ve yayılma süreci incelendiğinde birçok ülkede Birinci ve İkinci Dünya Savaşları sonrası, soğuk savaşın sona ermesi ve globalleşme sürecinin başlaması, Avrupa Birliği'ne giriş süreci başlangıcı, terörle mücadele gibi sosyal, ekonomik ve politik dönüşümlerle çakıştığı görülür.

Düşünce kuruluşlarının yaygınlaşması, etkinliği, kamu politikalarının oluşumundaki rolleri ve kurumsal yapıları faaliyet gösterdikleri politik kültür ve sistemle de yakından ilgilidir. Çoğulcu demokratik kültürler düşünce kuruluşlarının gelişmesi ve yaygınlaşması için en uygun zemini oluştururlar. Komünizm sonrasında Rusya ile Orta ve Doğu Avrupa ülkelerinde bağımsız düşünce kuruluşlarının hızlı artışı buna örnek olarak gösterilebilir (Stone, 2005). Baskıcı politik sistemlerde ise düşünce

kuruluşlarının katkısı olan hükümet politikalarının değerlendirilmesi, analizi veya politika tavsiyelerinde bulunulması gibi faaliyetlere izin verilmediğinden ya da çok kısıtlı olduğundan bağımsız düşünce kuruluşlarının hareket alanı oldukça dardır.

Düşünce kuruluşlarının sayısı arttıkça, büyüklükleri, araştırma alanları ve ulaşmaya çalıştıkları hedef kitleler de çeşitlenmiştir. Buna paralel olarak kamu politikalarının oluşumuna katkıları ve rolleri de dönemsel olarak değişmiştir. İlk dönemlerde bilimsel ve akademik çalışmalara odaklanan düşünce kuruluşları zamanla daha çok savunucu ve ideolojik bir kimliğe bürünmüşlerdir. Bu dönüşüm, düşünce kuruluşlarının bir kamu politikası aktörü olarak siyasi karar vericileri etkilemek için uyguladıkları stratejilerde de değişikliğe yol açmıştır.

Bu makale öncelikle düşünce kuruluşu kavramını açıklayarak, düşünce kuruluşlarının kamu politikalarının oluşumundaki rolleri ve bu rolün zamanla nasıl değişime uğradığını incelemeyi amaçlamaktadır. Ayrıca, dünyada yükselen popülizm ve otoriterleşme eğilimine bağlı olarak düşünce kuruluşlarının bu yeni süreçteki konumu ve rolleri tartışılacaktır. Bu doğrultuda düşünce kuruluşları hakkında yapılmış güncel çalışmalar yanında bu alanda klasikleşmiş eserler de detaylı bir literatür taraması sonucunda belirlenerek incelenmiş, benzer ve farklı görüşlerin karşılaştırılarak sentezlendiği bir yöntem izlenmiştir. Bu çalışmada belirli bir ülke üzerinde durulmamakla birlikte, düşünce kuruluşları hakkında yapılan araştırmaların genellikle ABD’de yürütülmüş olması nedeniyle bu ülkedeki konum ve rolleri ön plana çıkmaktadır. Bu durum bir kısıtlılık gibi görülebilir. Ancak bir kamu politikası aktörü olarak düşünce kuruluşlarının konumu ülkelere göre farklılık gösterse de rollerinin benzer olması bu konudaki tartışmaların bu benzerlik ölçüsünde genellenebileceğine işaret etmektedir.

2. Düşünce Kuruluşu Kavramı

Literatürde düşünce kuruluşları önceleri “danışma grubu”, kamu politikası araştırma enstitüleri”, “politika tartışma grupları”, “araştırma enstitüleri”, “politika planlama kuruluşları” ve “bağımsız kamu politikası enstitüleri” gibi farklı isimlerle anılmaktadır (Stone, 1996). Bu kuruluşlar Türkiye’de zaman zaman “araştırma merkezleri” (Aras, Toktaş ve Kurt, 2010), “stratejik araştırma merkezleri” (Kanbolat ve Karasar, 2009), “düşünce üretim kuruluşları” (Yıldız vd., 2013) veya “düşünce fabrikaları” (Tezcek, 2013) olarak adlandırılrsa da İngilizce “think tank” teriminin karşılığı olarak “düşünce kuruluşu” kavramı yaygın olarak kullanılmaktadır.

Düşünce kuruluşu terimi, ikinci dünya savaşı sırasında ABD’de askeri ve sivil uzmanların işgal planları ve diğer askeri stratejiler geliştirmek için bir araya geldikleri tank gibi güvenli ortamı (think tank) ifade etmek için kullanılmıştır. Savaş sonrasında ise bu terim, RAND Corporation gibi ordu için sözleşmeye dayalı araştırmalar yapan kuruluşlar için kullanılmıştır. 1960’lı yıllardan itibaren terimin kullanım alanı genişlemiş, uluslararası ilişkiler ve stratejiler ile ilgilenen bazı yarı akademik araştırma enstitüleri ile çeşitli alanlarda politika tavsiyeleri üreten uzmanları da tanımlamakta kullanılmıştır. 1970’li yıllardan itibaren ise, “think tank” kavramı sadece uluslararası ilişkiler ve güvenlik stratejileri alanında değil, mevcut siyasi, ekonomik ve sosyal konular üzerinde çalışan benzer kurumları da kapsamaya başlamıştır (Weaver ve McGann, 2017).

Düşünce kuruluşlarının kendine özgü bir organizasyon olduğu siyaset bilimciler tarafından kabul edilmekle birlikte, üzerinde uzlaşılan bir tanımla bulunmamakta; bu kavram genellikle eksik tanımlanmakta veya yapılan tanımlamalar tartışmalı olmaktadır (Abelson, 2002a; Rich, 2004; Stone, 1996, 2007a; Pautz, 2011; McGann, 2016; Abelson ve Lindquist, 2017; McGann, 2019). Bununla birlikte, “think tank” terimi Amerikan ve Birleşik Krallık, Avustralya ve Kanada gibi Westminster siyasal sistemlerinde baskın olarak bulunan, özerk, kâr amacı gütmeyen bir yasal statüdeki özgün kuruluşlarla ilişkilendirilmiştir (Stone ve Ullrich, 2003).

Düşünce kuruluşlarının genel tanımlarında bu kuruluşların bağımsız ve tarafsız olma özellikleri ön plana çıkmaktadır. Ancak Anglo-Amerikan yaklaşımının ürünü olan düşünce kuruluşlarının özgür düşünebilmeleri için devletten, ticari veya diğer çıkar gruplarından bağımsız olmaları gerektiği fikri,

diğer siyasi kültürler için geçerli olmamaktadır. Bazı ülkelerde düşünce kuruluşları doğrudan hükümet kurumları içerisinde faaliyet göstermektedir. Hollanda hükümeti tarafından desteklenen Clingendael (The Netherlands Institute of International Relations – Hollanda Uluslararası İlişkiler Enstitüsü) ile Türkiye’de Dış İşleri Bakanlığı’na bağlı olan Stratejik Araştırmalar Merkezi (SAM) bu tür düşünce kuruluşları için güzel bir örnektir. Hollanda ve Almanya gibi ülkelerde düşünce kuruluşlarının siyasi partilerle çok yakın siyasi ve finansal bağları vardır. Hatta bazı siyasi partiler kendi bünyelerinde düşünce kuruluşları kurmuşlardır. Örneğin, Konrad Adenauer Vakfı, Almanya’da Hıristiyan Demokratik Parti’ye bağlı olarak çalışmaktadır. Japonya, Güney Kore ve Tayvan’da ise düşünce kuruluşları iş dünyası tarafından desteklenmektedirler. Bazı ülkelerde ise, yasa gereği düşünce kuruluşlarına bir bakanlığın sponsorluk yapması zorunludur (McGann, 2016). Bu zorunluluk, düşünce kuruluşlarının çıkar gruplarına mali yönden bağımlı olmayarak daha özgürce hareket edebilecekleri anlayışından kaynaklanmaktadır.

Birçok ülkede, politika entelektüelleri ile devlet arasındaki çizgi o kadar belirsizleşmiştir ki, bağımsızlıktan düşünce kuruluşlarının tanımlayıcı bir özelliği olarak bahsetmek artık anlamsızlaşmıştır (Stone, 2013). Bu nedenle, “düşünce “kuruluşu” kavramı hükümet dışı, ideolojik olmayan veya bağımsız bir sivil toplum birimi olarak belirli bir yasal kurumsal yapı olarak değil, daha çok politika araştırma işlevi ve analiz veya politika danışmanlığı uygulamaları kapsamında ele alınmalıdır (Stone, 2005). Pautz (2011) da düşünce kuruluşlarını incelerken, baskın yaklaşım olan örgütsel yapılarına odaklanmaktan ziyade bu kuruluşların ne yaptığına ve nasıl yaptıklarına, diğer bir ifadeyle işlevlerine odaklanmak gerektiğini savunmaktadır. Bu yaklaşım doğrultusunda Pautz (2011) düşünce kuruluşlarını kamu politikalarını etkilemek amacıyla kurulmuş; entelektüel, kurumsal ve finansal olarak hükümetten, siyasi partilerden veya çıkar gruplarından bağımsız, hükümet dışı kurumlar olarak tanımlamaktadır.

Rich (2004), düşünce kuruluşlarını kamu politikaları yapımı sürecini etkilemek ve kendilerine destek sağlamak için fikirler ve uzmanlık üreten ve buna dayanan bağımsız, çıkar amaçlı olmayan ve kâr amacı gütmeyen organizasyonlar olarak tanımlamaktadır (s. 11). Bu tanıma göre düşünce kuruluşları operasyonel anlamda, kamu politikaları hakkında araştırmalar yapan, fikirler üreten ve bunları yaymaya çalışan çıkar amaçlı olmayan organizasyonlardır. Siyasi açıdan ise, uzmanlıklarını ve fikirlerini kamu politikaları üzerinde etkili kılabilmek için kredibilitelerini ve politik kanallara erişimlerini sürekli olarak artırmayı amaçlayan kurumlardır. Stone (2013) ise düşünce kuruluşları için geniş fakat esnek bir tanımlama geliştirmiştir. Buna göre düşünce kuruluşları, hem kamusal hem de özel alanlarda yerel ve ulusal hükümetler ile küresel kuruluşlar içerisinde politikalar geliştirmek için araştırma, analiz ve iletişim faaliyetlerinde bulunurlar (s.64).

Düşünce kuruluşu kavramının üzerinde hemfikir olunan en göze çarpan özelliği belirsizliğidir. Medvetz (2008; 2012a) düşünce kuruluşlarının saptanması zor belirsiz bir nesne (murky object) olduğunu belirtir. Düşünce kuruluşlarının üzerinde uzlaşılan bir tanımının bulunmaması da sosyal bilimcilerin başarısızlığına değil; düşünce kuruluşu fenomenindeki bu yapıcı belirsizliğe bağlanmalıdır. Düşünce kuruluşları uzun süren bir gelişme ve yenileşme süreci sonrasında siyaset ve entelijansiyayı birbirine bağlayan birincil araç konumuna gelmişlerdir. Bu kuruluşların artması akademi, siyaset, ekonomi ve medya alanlarının kesiştiği noktada yeni bir kurumsal alt alan oluşması ile sonuçlanmıştır. Düşünce kuruluşları akademi, siyaset, iş dünyası ve medyanın kesiştiği işte bu ara bölgede yer alan yapısal olarak belirsiz kurumlardır. Bu nedenle de Medvetz (2008; 2012a; 2012b) düşünce kuruluşlarının haddi zatında kendine özgü kurumlar olarak değil; akademi, siyaset, iş dünyası ve medyanın daha kurumsallaşmış yapıları tarafından sunulan hükümleri toplayan ve bir araya getiren, bu kurumlar arasındaki ilişkileri kolaylaştıran kurumsal araçlar olarak görülmesi gerektiğini savunmaktadır.

Düşünce kuruluşlarının ortaya çıkışının siyaset kurumu tarafından her zaman olumlu karşılandığı söylenemez. Siyasi ve ticari çıkarlardan bağımsız olarak araştırmaya dayalı objektif analizler sunan düşünce kuruluşları, ulusal hükümetlerin ve uluslararası kuruluşların mevcut politikalarına

eleştirel yaklaşan bir potansiyel taşırlar (McGann, 2003; McGann ve Lazarou, 2019). Ancak bu eleştirel potansiyelin, ülkenin siyasal sistemi ile düşünce kuruluşlarının finansal ve yasal bağımsızlığına göre değiştiğini de göz önünde bulundurmak gerekir. Otoriter ya da otoriter eğilimli ülkelerde veya demokratik bile olsa düşünce kuruluşlarının finansal, entelektüel veya yasal olarak bir kuruma bağımlı olduğu ülkelerde bu kuruluşların mevcut kamu politikalarına eleştirel yaklaşımları oldukça kısıtlıdır.

Düşünce kuruluşu kavramının tanımlanmasında temel sorun, tanımlamaların birçoğunun bu kuruluşların ortaya çıktığı Anglo-Amerikan anlayışını yansıtmamasıdır. Bu anlayışa göre bağımsız, herhangi bir partiye bağımlı olmayan ve hükümet dışı özerk kurumlar olarak ifade edilen düşünce kuruluşları tanımı dünyanın diğer bölgelerindeki birçok düşünce kuruluşunu kapsam dışı bırakmaktadır. Zira ABD dışındaki ülkelerde düşünce kuruluşlarının çoğunluğu siyasi partiler, hükümet birimleri veya iş dünyası ile ilintili kuruluşlardır. Bu ülkelerde düşünce kuruluşlarının finansal, yasal ve idari anlamda bağımsız olduklarını söylemek neredeyse imkânsızdır. Tanım bu tür kuruluşları da içerecek şekilde geniş tutulduğunda ise düşünce kuruluşları ile araştırma enstitüleri, lobi kuruluşları, çıkar grupları ve sivil toplum kuruluşları gibi diğer politika aktörleri arasındaki çizgi belirsizleşmektedir. Bu noktada düşünce kuruluşlarının net bir şekilde tanımlanabilmesi için bu kuruluşların siyaset sahnesinde oynadıkları rol ön plana çıkmaktadır. Düşünce kuruluşları bilginin tutarlı ve uygulamaya yönelik bir şekilde düzenlenmesi ve analiz edilmesi ihtiyacına cevap olarak ortaya çıkmışlardır. Bu doğrultuda düşünce kuruluşlarının, “politika yapımcıları ve halkın kamu politikası konularında bilinçli kararlar verebilmeleri için iç ve dış siyaset alanlarında politika odaklı araştırmalar, analizler ve öneriler geliştiren kuruluşlar” (McGann, 2016, s.7) olarak tanımlanmasını yeterli görüyoruz.

3. Kamu Politika Sürecinde Düşünce Kuruluşlarının Rolü

Düşünce kuruluşu kavramının tanımı üzerinde bir uzlaşma olmadığı gibi bu kuruluşların ne yaptığı veya ne yapmaları gerektiği üzerinde de bir uzlaşma yoktur. Düşünce kuruluşlarının rolü ve politika alanındaki fonksiyonları da faaliyette buldukları politik sisteme göre değişmektedir. Bununla birlikte, düşünce kuruluşları genelde akademik dünya ile siyaset veya bilgi ile politik güç arasında bir köprü olarak görülürler.

Düşünce kuruluşlarının temelde ortak bazı rollerinden bahsedilebilir (Weaver, 1989; Weaver and McGann, 2017; McGann, 2003, 2019). Öncelikle, düşünce kuruluşları kamusal sorunların çözümü için araştırmalar yaparak siyasi karar vericilere politika önerileri sunarlar. Kamusal problemler karmaşıklaştıkça siyasi karar vericilerin güvenilir, anlaşılabilir ve uygulanabilir politika önerilerine ihtiyacı artmakta; belli konularda uzmanlaşmış bilgi sunan düşünce kuruluşları bu ihtiyacı sağlayan en önemli aktör olarak öne çıkmaktadırlar.

İkincisi, düşünce kuruluşları mevcut kamu politikalarının değerlendirilmesi için araştırmalar yaparlar. Bu değerlendirme çalışmaları çoğunlukla uygulanan kamu politikalarının ve bunlara bağlı olarak geliştirilen programların etkinliği ve verimliliği üzerine yoğunlaşmaktadır. Üçüncüsü, düşünce kuruluşları medya için kamu politikalarını yorumlar ve böylece toplumun bu politikaları daha iyi anlamasına yardımcı olurlar. Abelson (2002a) politika yapımcıların ve toplumun eğitimine yardımcı olmanın düşünce kuruluşlarının temel işlevlerinden birisi olduğunu belirtmektedir. Ayrıca kamusal sorunlarla ve çözüm önerileri ile ilgili konularda uzman görüşüne başvuran yazılı ve görsel medya için düşünce kuruluşları önemli bir kaynaktır.

Dördüncüsü, düşünce kuruluşları, çalıştay, seminer veya konferans gibi faaliyetleri ile politika yapımcıların, akademisyenlerin, bürokratların ve diğer paydaşların bir araya geldiği ve fikir alışverişinde bulunduğu ortamlar hazırlayarak konu ağlarının oluşumuna destek olurlar. Toplumsal sorunların açık ve demokratik bir ortamda tartışılması çoğulcu, demokratik ve açık bir toplumun oluşumuna katkıda bulunduğu gibi sivil toplumun gelişmesine de destek olur.

Beşincisi, düşünce kuruluşları hükümet birimleri için önemli bir uzman personel kaynağı işlevi görürler. Düşünce kuruluşlarının bu rolü özellikle ABD için oldukça önemlidir. Zira profesyonelleş-

miş bir kamu bürokrasisinin bulunduğu ve üst düzey bürokratlar arasında değişimin az olduğu parlamenter demokrasilerin aksine ABD’de bürokrasi daha az profesyonelleşmiştir ve Başkanlık seçimlerinden sonra üst düzey bürokratlar arasında büyük değişim görülür. Yeni seçilen Başkanlar sadece kendilerine en yakın planda çalışacak danışmanları ve hükümet üyelerini değil, aynı zamanda sayıları binleri geçen üst düzey bürokratları da seçerler. Uzman kimlikleriyle düşünce kuruluşu çalışanları çoğu zaman bu pozisyonlar için en uygun adaylar olarak görülürler. Görevden ayrılan bürokratların birçoğu ise kariyerlerine düşünce kuruluşlarında devam ederler. Üst düzey bürokrasi ile düşünce kuruluşları arasındaki bu uzman değiş-tokuşu “döner kapı” (revolving door) fenomeni olarak adlandırılır (Abelson, 2006, 2014, 2016; Haass, 2002; McGann, 2007, 2016; Stone, 2007a). Böylece düşünce kuruluşları uzmanlıklarını aktif politikaya atılarak veya bürokraside karar verici bir pozisyonda kullanmak isteyen akademisyen ve analistler için bir atlama taşı; yeniden seçilmek için siyasi iklimin değişmesini bekleyen politikacı ve bürokratlar için ise bekleme yeri işlevi görür. Dış İşleri Bakanlığı, Savunma Bakanlığı, Ulusal Güvenlik Konseyi gibi hükümet birimlerinde görev alan bürokrat ve politikacıların tecrübelerini paylaşabilmeleri ve kamu politikalarına katkılarını devam ettirebilmeleri için fırsatlar yaratan düşünce kuruluşları bir sonraki iktidar değişiminde yeniden görev almayı bekleyen bu kişiler için kendilerini yenileme ve yeni fikirler geliştirme olanağı da sunarlar. Bazı araştırmacılar bu durumu belirtmek için düşünce kuruluşlarını “sürgündeki hükümet” (government in exile) (Abelson 2016; Medvetz, 2012a; Weaver, 1989) veya “bekleme tankı” (holding tank) (McGann, 2007) olarak nitelemektedirler.

McGann (2016), düşünce kuruluşlarının bir ülkedeki birçok sivil toplum kuruluşundan birisi olmakla birlikte, çoğu zaman siyasal ve ekonomik reformlar için katalizör görevi gördüklerini belirtir. Buna göre düşünce kuruluşu sektörü, ülkede sivil toplumun durumu hakkında bilgi veren önemli bir göstergedir. Düşünce kuruluşlarında çalışan analist ve eleştirmenlerin özgürce faaliyet gösterebilmeleri, diğer sivil toplum kuruluşlarının da ne kadar özgürce hareket edebildiklerini gösterir.

Düşünce kuruluşlarının rolünü fikirler pazarındaki arz ve talep durumunu göz önüne alarak açıklayan Stone (2000), bu kuruluşların talep çeşitliliğini karşılayabilmek için temelde üç hizmet ürettiğini ileri sürer: Bilgi ve uzmanlık; savunuculuk ve tartışma; örgütsel ve teknik hizmetler. Bilgi ve uzmanlık üretimi özellikle gelişmekte olan veya reform sürecindeki ülkelerde ortaya çıkan, hükümet birimleri haricindeki bakış açılarını yansıtan araştırma ihtiyacını karşılamaya yöneliktir. Savunuculuk ve tartışma, düşünce kuruluşlarının akademik ve bilimsel kredibilitelerini kullanarak çıkarılarını en meşru ve uygun şekilde ortaya koymak isteyen iş çevrelerine hizmet etmesini ifade eder. Örgütsel ve teknik hizmetler ise düşünce kuruluşlarının bürokratlara sunduğu eğitim hizmetleri ve resmi ve sivil politika aktörleri arasında iletişim kanalları oluşturma rolünü belirtir (ss. 164-167).

Diğer yandan Stone (2007a, 2013) düşünce kuruluşlarının genel kabul gören bilgi ve iktidar arasında köprü olma, kamu çıkarlarına hizmet etme ve düşünce üretme rol ve işlevlerine eleştirel yaklaşarak bu üç işlevin aslında “mit” olduğunu öne sürmektedir. Öncelikle, ulus ötesi araştırma ağlarının yaygınlaşması, düşünce kuruluşlarının bilgi ve iktidar arasında köprü organizasyon olduğuna dair geleneksel algıyı esnetmiştir. Ayrıca, politika araştırmaları yapan hükümet birimleri, uluslararası kuruluşlar, çıkar grupları, sivil toplum örgütleri gibi kuruluşlar da benzer roller üstlenmişlerdir. Diğer yandan düşünce kuruluşları çoğu zaman kamu çıkarları için değil, politika yapıcı elitleri etkilemek ve politika ağlarında yer edinmek için çalışırlar. Uzman ve analistler de sıklıkla kendi kariyerlerini geliştirmek için bu kuruluşlarda çalışırlar. Ayrıca düşünce kuruluşları sadece özgün düşünce üretmez, bunun yanında mevcut fikirleri ve araştırmaları analiz ederek yeni çıkarımlarda bulunma, bunları politika yapıcılar için elverişli hale getirme, yürürlükte olan programları değerlendirme ve politika girişimciliği yaparak kamusal problemler ile politika önerilerini bir araya getirme gibi birçok farklı rolü üstlenirler.

4. Düşünce Kuruluşlarının Rolünde Değişim

Düşünce kuruluşlarının tarihsel gelişiminde görülen dalgalanmalar aynı zamanda bu kuruluşların rollerindeki değişim dönemlerine de işaret etmektedir. Yirminci Yüzyılın başlarındaki ilk dö-

nemde ABD’de ortaya çıkan düşünce kuruluşları endüstrileşme, şehirleşme ve hızlı ekonomik büyüme ile ortaya çıkan sosyal sorunların çözümü için hükümetlere destek olmak amacıyla kurulmuşlardır. Objektif bilimsel araştırmalar sonucu ortaya çıkan verileri değerlendirerek politika önerileri geliştirmek ve politika yapıcıların hizmetine sunmak bu dönem düşünce kuruluşlarının genel amacı olmuştur. Bunun yanında politik karar vericileri ve toplumu uygulanan kamu politikalarının olası sonuçları hakkında bilgilendirme ve eğitime işlevi de görmüşlerdir. Bilimsel uzmanlığı kamusal sorunların çözümü için kullanarak siyasi karar vericilere politika önerilerinde bulunsalar da kamu politika kararlarını doğrudan etkilemek ilk dönem düşünce kuruluşlarının birincil amacı olmamıştır (Abelson, 2002b; Haass, 2002). Bu düşünce kuruluşlarının Robert Brookings ve Andrew Carnegie gibi filantropist kurucuları da düşünce kuruluşlarını ve buralarda çalışan bilim insanlarını partizanlıktan ve politik tartışmalardan uzak tutmaya çalışmışlardır.

İkinci Dünya Savaşından sonra ortaya çıkan ve sözleşmeye dayalı olarak kamu kurumları ile çalışan RAND Corporation gibi düşünce kuruluşları da çalışanları arasında çoğunlukla akademisyenleri barındırmaları ve objektif araştırmalara ağırlık vermeleriyle ilk dönem düşünce kuruluşlarına benzerler. Ancak, kendilerini finanse eden devlet kurumuna mali yönden bağımlılıkları ve objektif normlara uymaları arasında kaçınılmaz olarak bir gerilim vardır. Yine de bu kuruluşların ünlerini ve kredibilitelerini devam ettirmek için profesyonelliğe ve objektif standartlara bağlı kalmak zorunda olmaları bu gerilimi dengelemektedir (Weaver, 1989).

1970’li yıllarda ABD’de savunucu düşünce kuruluşlarının ortaya çıkması, siyasi karar vericilerle düşünce kuruluşları arasındaki ilişkiyi yeniden tanımlamıştır. Savunucu düşünce kuruluşlarının en ünlüsü ve en etkili olan Heritage Foundation, agresif pazarlama yaklaşımıyla düşünce kuruluşlarının kamu politikalarının oluşumuna etkisi bağlamında bir devrim yaratmıştır. Düşünce kuruluşlarının sayısındaki artış sadece kamu politika yapımının çehresini değiştirmekle kalmamış; savunucu düşünce kuruluşlarının ideolojik gündemlerini siyaset gündemine dayatmasıyla birlikte görünürlüklerini artırma amacıyla kullandıkları stratejileri de dramatik olarak değiştirmiştir. Brookings Institution, Carnegie Endowment for International Peace veya Council on Foreign Relations gibi ilk dönem düşünce kuruluşları politika yapıcılar nezdindeki kredibilitelerini devam ettirebilmek için akademik ve profesyonel organizasyonlar olarak kalmaya dayanırken; Heritage Foundation, Center for Strategic and International Studies (CSIS) ve CATO Institute gibi savunucu kuruluşlar yasama ve yürütme organları ile bürokratlara ulaşmada akademik yayınların yeterli olmayacağını farkına varmışlardır (Abelson, 1995).

Bilginin aşırı rekabetçi fikirler pazarında bir mal ve hizmete dönüştüğü, düşünce kuruluşlarının fikirlerini politika yapıcılara ulaştırmada ve finansal destek sağlamada birbirleriyle yarıştığı bir ortamda bu kuruluşların öncelikleri de değişmeye başlamıştır. Akademik araştırmalarla uğraşmaktansa, politik karar vericileri etkilemek için etkili pazarlama teknikleri geliştirmek düşünce kuruluşlarının önceliği haline gelmiştir. Böylece, bu organizasyonların genellikle çıkar gruplarının uyguladığı stratejileri benimsemesi ile düşünce kuruluşları ile politika yapıcılar arasındaki ilişkide yeni bir dönem başlamıştır (Abelson, 1995).

Yeni düşünce kuruluşlarının araştırma programları da yürütmesine karşılık Abelson (1996) bu kuruluşların sosyal bilimler araştırmaları peşinde olmadıklarını, ideolojik gündemlerini politikaya taşıma amacı güttüklerini belirtir. Böylece, ideolojik olmayan ve objektif akademik araştırmalar yerine karar vericileri etkilemenin öncelik haline getirilmesi, politika sürecinde düşünce kuruluşlarını bilimsel ve tarafsız organizasyonlardan aktif katılımcılar ve savunuculara dönüştürmüştür. Medvetz (2012b) ve Abelson (2016), bu dönüşümün düşünce kuruluşlarını çıkar grupları, politik eylem komiteleri ve lobiciler gibi kendilerini politika değişimine adanmış politika aktörlerine benzer hale getirdiğini ileri sürmüşlerdir. Çıkar gruplarına benzetilen savunucu düşünce kuruluşlarına ise kendi politik gündemlerini geliştirmeyi toplumsal çıkarların önünde gören fırsatçı organizasyonlar gözüyle bakılmaktadır (Abelson, 2014). Ancak diğer yandan Abelson (2016) savunucu düşünce kuruluşlarının çıkarıcı ve fırsatçı olarak nitelendirilmenin hatalı ve yanıltıcı olduğunu da belirtmektedir.

Bu yeni dönemin en belirgin özelliği düşünce kuruluşlarının pazarlama ve tanıtıma ağırlık vermeleri olmuştur. Savunucu düşünce kuruluşları güçlü bir ideolojik ve partizan pozisyon ile agresif pazarlamacılığı birleştirerek politika tartışmalarını etkilemişlerdir (Weaver, 1989). İlk dönem düşünce kuruluşları gibi uzun vadeli özgün akademik araştırmalar yerine, yeni düşünce kuruluşları mevcut araştırmaları sentezleyerek ve politika yapımcıların ihtiyaçlarına göre yeniden düzenleyerek etkin olarak kullandıkları medya ve politika ağları vasıtasıyla siyasi karar vericilere ulaştırmaya çalışmışlardır. Ayrıca birçok düşünce kuruluşu araştırma gruplarına politikacıları ve bürokratları da dâhil etmeye başlamıştır (Stone, 1996, 2007a).

Savunucu düşünce kuruluşlarının yükselişi ABD’de fikirler savaşı (war of ideas) ile yakından ilgilidir. Rich (2005) bu fikirler savaşının esasen liberaller ile muhafazakârların ve ilerlemeciler ile liberteryenlerin hükümetin rolünün ne olduğuna dair çatışması olduğunu belirtir. Bu noktada ABD’de genel olarak “liberal” kavramının devletin piyasalara müdahalesini gerekli gören ancak özel hayata ilişkin konulara müdahale etmemesi gerektiğini savunan Amerikan sosyal demokratları tarafından benimsendiğini, bunların ilericiler (progressives) olarak da adlandırıldığını ve Demokrat Parti’ye yakın olduklarını belirtmekte fayda görüyoruz. Muhafazakârlar ise serbest piyasa ekonomisini (free market economy) yani devletin piyasalara müdahale etmemesi gerektiğini fakat özel hayata ilişkin konulara (kürtaj, eşcinsel evliliği, marihuana kullanımı vb.) müdahale etmesi gerektiğini savunmakta ve Cumhuriyetçi Parti’yi desteklemektedirler. Diğer yandan liberteryenler ise devletin piyasalara da özel hayata da müdahale etmemesi gerektiğini savunan aşırı sağ bir ideolojiyi temsil etmektedirler.

Yirminci yüzyılın ilk yarısından itibaren ABD’de egemen olan ortodoks liberal doktrin, Yeni Sağ yaklaşımın ortaya çıkmasıyla tartışılmaya başlamıştır. Keynesyen politikardan uzaklaşma ile birlikte yeni muhafazakârlar (Neo-cons) siyaset sahnesinde daha görünür ve etkili hale gelmişlerdir. Muhafazakâr Heritage Foundation’ın ideolojik kimliğini öne çıkaran agresif bir yaklaşım benimsemesi ve 1980’li yıllarda Reagan döneminde politikada etkili olması muhafazakâr düşünce kuruluşlarının sayılarının ve etkinliklerinin artmasına yol açmıştır. Cato Institute, Manhattan Institute for Policy Research, American Enterprise Institute, Hoover Institution ve Project for the New American Century bu dönemde ve sonraki yıllarda ABD’de etkin olan muhafazakâr düşünce kuruluşlarıdır. Yeni Sağ politikaların benzer şekilde yükseldiği İngiltere’de ise Adam Smith Institute, Institute of Economic Affairs ve Social Affairs Unit bu tür düşünce kuruluşlarına örnek olarak gösterilebilir.

Özellikle 1980’li yıllarda Heritage Foundation ve American Enterprise Institute gibi muhafazakâr düşünce kuruluşlarının Reagan dönemindeki etkisi fikirler savaşında muhafazakârların üstünlüğünü beraberinde getirmiştir. Heritage Foundation’ın muhafazakâr gündemini politikaya taşımaktaki başarısı diğer muhafazakâr düşünce kuruluşlarını olduğu kadar liberal ve tarafsız düşünce kuruluşlarını da etkilemiş, onlar da benzer stratejiler uygulamaya başlamışlardır. 1989 yılında Demokratik Liderlik Konseyi (Democratic Leadership Council) tarafından kurulan Progressive Policy Institute liberal politikaların uygulanması savunuculuğuna öncülük etmiş ve 1990’lı yıllarda Clinton döneminde etkili olmuştur. Demokratlar 2000 yılında başkanlık seçimlerini kaybettiklerinde ise fikirler arenasında yeterli güce sahip olmadıklarından hareketle Center for American Progress’i (CAP) kurmuşlardır.

Muhafazakâr düşünce kuruluşlarının ideolojik yoğunluğu ve oluşturdukları momentum, 1980’li yıllardan itibaren liberal grupları savunma pozisyonuna itmiştir (Béland ve Waddan, 2000). Fikirler savaşında muhafazakâr hareket daha etkin ve başarılı olmuş, düşünce kuruluşları üzerinde çok derin bir etki bırakmıştır. Heritage Foundation ve diğer muhafazakâr savunucu düşünce kuruluşlarının etkisi sağ-sol çatışmasının da ötesinde rakip kuruluşların stratejilerini de etkileyerek ABD’de politik aktivizmi yeniden şekillendirmiştir (Medvetz, 2013).

Düşünce kuruluşlarının başarılı olması genellikle finansal kaynaklarının büyüklüğü ile doğru orantılı olarak görülür. Ancak Rich (2005), muhafazakâr düşünce kuruluşlarının başarısını finansal kaynaklarının çokluğuna değil; liberal ve ana akım düşünce kuruluşları sadece liberalleri ilgilendiren

politika araştırmalarına odaklanırken, muhafazakâr kuruluşların siyasi liderlere, gazetecilere ve topluma ulaşma ve fikirlerini agresif bir şekilde tanıtmaya stratejilerindeki başarısına bağlamaktadır.

Düşünce kuruluşlarının bir kamu politikası aktörü olarak etkinliklerinin devam etmesi politika araştırmalarında ve fikirlerini savunmadaki başarılarına bağlıdır. Abelson (2016) düşünce kuruluşlarının rol ve işlevlerine farklı bir bakış açısıyla yaklaşarak rollerinin aslında her dönemde aynı olduğunu ve değişmediğini; değişenin düşünce kuruluşlarının politika araştırmaları yerine savunuculuğa ve fikirlerin pazarlamasına kayan öncelikleri olduğunu ileri sürmektedir. Heritage Foundation tarafından başlatılan ve yaygınlaşan politika araştırmalarının agresif pazarlanması akımı, bütün dünyada düşünce kuruluşlarını etkileyen en büyük etkiyi yaratmıştır (Abelson, 2016). Bu düşünce kuruluşları muhafazakâr politikaları kamunun gündemine taşımanın yanında ekonomi, politika ve bilim alanlarındaki muhafazakâr temsilcilerin bir araya gelebildikleri bir ortam sağlama işlevi de görmüşlerdir (Keskin, 2005).

Düşünce kuruluşlarının politikleşmesi, bu kuruluşların sıradanlaşması ve daha az değerli olması riskini de beraberinde getirmiştir (Troy, 2012). Düşünce kuruluşlarının sayısının artması ve rollerinin ideolojik ve pazarlama ağırlıklı hale gelmesi etkilerinin de orantılı bir şekilde artması anlamına gelmemektedir: aslında düşünce kuruluşlarının ortaya koydukları araştırmaların toplam kredibilitesi yıpranmaktadır (Rich, 2004). Benzer şekilde Medvetz de (2012b) düşünce kuruluşlarının politize olmasının ve politika araştırmaları yerine savunuculuğa ve fikirlerini pazarlamaya ağırlık vermelerinin bağımsız üretilen bilginin değersizleşmesi sonucunu doğurduğunu belirtmektedir.

Politik güç merkezlerine yakın olmaları ve medyada uzman olarak görüşlerine başvurulmaları düşünce kuruluşu uzmanlarının önceliklerinin “faydalı” olmaktan “görünür” olmaya kaymasına yol açmıştır (Singer, 2010). Medyada görünür olma bazen düşünce kuruluşları için bir başarı kriteri sayılmaktadır. Zamanla bu durum düşünce kuruluşlarının rekabet halinde olduğu düşünce pazarında mesleğin araştırma ve analiz yönünün geri planda kalmasına ve politikacılık, ikili ilişkiler, fikirlerin pazarlanması gibi özelliklerin ön plana çıkmasına neden olmuştur.

Düşünce kuruluşlarının değişen rolü bu kuruluşlarda çalışanların sahip olması gereken niteliklerin de değişmesi sonucunu doğurmuştur. İlk dönem düşünce kuruluşlarında çalışanlar daha çok doktora derecesine sahip analistler ve üniversite öğretim üyelerinden oluşan, akademik kimlikleri ve bilimsel çalışmaları ile ön plana çıkan uzmanlardı. Bu role sahip politika uzmanları makale, kitap veya rapor gibi yayınlarla ampirik verilerin işlenmesine dayalı bilimsel bilginin gelişmesini amaçlamışlardır. Bu uzmanların keskin bir zekâyâ, güçlü analitik yeteneklere, ileri düzeyde bir akademik eğitime sahip ve partizan önyargılar ile ekonomik ve politik baskılardan bağımsız olmaları gerekiyordu (Medvetz, 2010).

Savunuculuğun ve pazarlamacılığın ön plana çıktığı yeni düşünce kuruluşlarında çalışanların ise argümanlarını politikacılar, gazeteciler ve finansörler gibi farklı kesimlere benimsetebilecek yetenekler ve beceriler geliştirmeleri gerekir. Politika uzmanları politikacıların dikkatini çekebilmek için politika tartışmalarının kendine has üslubunu, tarafların menfaatlerinin ne olduğunu ve kısa vadede hangi politika konularının sıcak gündem oluşturacağını bilmek zorundadırlar. Ayrıca, fikirlerini ve araştırmalarını geniş kesimlerin anlayabileceği basit, uygun ve erişilebilir bir formatta bir medya uzmanı gibi yayınlayabilmeli ve girişimci bir iş adamı gibi pazarlayabilmelidirler (Medvetz, 2010, 2012c). Bu işlerde başarılı olabilmek için gerekli olan ikna kabiliyeti, kurnazlık ve uyanıklık, fırsatçılık ya da açık oturumlarda baskın bir tartışmacı olma gibi beceriler üniversitede çalışan bir akademisyenin ihtiyaç duymadığı, ancak düşünce kuruluşu çalışanlarının sahip olması gereken özellikler olarak ön plana çıkmaktadır.

Soğuk savaşın sona ermesi, küreselleşme ve ulus ötesi faaliyetlerin artmasıyla düşünce kuruluşlarının önemli rollerinden birisi de politika transferi olmuştur. Örneğin düşünce kuruluşları özelleştirme, yolsuzlukla mücadele stratejileri ve anayasal reform gibi farklı alanlarda kamu politikalarının yayılmasında aracı olmuşlardır (Stone, 2005). Düşünce kuruluşlarının bu rolü üç şekilde ortaya çık-

maktadır. İlk olarak, düşünce kuruluşları dâhil oldukları politika ağları vasıtasıyla ulusal ve uluslararası politika alanları arasında köprü vazifesi görerek politika transferinin gerçekleşeceği koşulları belirlemek suretiyle ulus ötesi yapıya yardımcı olurlar. İkincisi, sivil toplumun bir ögesi olarak hükümet ve hükümet dışı nüfuz alanları arasında kurdukları bağlantılarla politika reformları için sosyal ve siyasal destek sağlanmasına yardımcı olurlar. Düşünce kuruluşları bu yönüyle, politika transferi sürecinin meşrulaştırılmasına aracılık yaparlar. Üçüncüsü, sahip oldukları entelektüel altyapı sayesinde siyaset ve bilim dünyası arasında iletişim kurar ve akademik bilginin politika yapımına katkısını sağlarlar (Stone, 2001a, 2001b).

Düşünce kuruluşları sadece herhangi bir politikanın veya programın transferinde değil, topyekûn bir ideolojinin yayılmasında da önemli rol oynarlar (Karakurt, 2007). Örneğin, Krastev'in (2001) belirttiği gibi Sovyetler Birliği'nin dağılması sonrasında Orta ve Doğu Avrupa ülkelerinde sayıları hızla artan düşünce kuruluşları serbest piyasa ekonomisinin ve buna bağlı ekonomik ve siyasal reformların taşıyıcısı konumuna gelmişlerdir. Bu düşünce kuruluşları, ekonomik gelişme için tek mantıklı ve yürütülebilir paradigmanın IMF ve Dünya Bankası tarafından önerilen yapısal reformlar olduğu inancının yerleşmesi için çalışarak bunun koruyuculuğu rolünü üstlenmişlerdir.

Siyasal karar vericiler aldıkları politika kararlarının bilimsel araştırmalarla desteklenmesinin ve akademik kredibiliteye dayanmasının faydalı olacağını düşünürler. Bu bağlamda düşünce kuruluşları karar vericilere ihtiyaçları olan ve politika kararlarının teorik haklılığını gösteren akademik araştırmalar sağlayarak destek olurlar. Ancak bu ilişki düşünce kuruluşlarının varlıklarını devam ettirebilmelerini mevcut politikacıların iktidarlarını devam ettirmelerine bağlı kılar (Stone, 2005). Bu noktada düşünce kuruluşları alternatif politikalar geliştirmek yerine mevcut iktidarların politikaları meşrulaştırıcı bir rol üstlenmiş olurlar. Stone (2007b) bu durumda düşünce kuruluşlarının kamu politikalarını etkilemesinden değil, hükümetlerin veya siyasi liderlerin kendi politikalarının entelektüel meşrulaştırıcısı ve kendi çıkarlarına alet olarak düşünce kuruluşlarını kullanmasından bahsetmek gerektiğini belirtmektedir.

Özellikle savunucu düşünce kuruluşlarının yükselmesiyle birlikte, politik danışmanlığı meslek haline getiren akademisyen ve uzmanların düşünce kuruluşları aracılığıyla iktidar seçkinlerinin ana bileşenlerinden biri haline geldiği de ileri sürülmektedir (Keskin, 2005). Bu yaklaşıma göre düşünce kuruluşları siyasette yeni bir elit tabaka oluşturmuşlardır (Smith, 1991). Aslında düşünce kuruluşlarının elit teori doğrultusunda incelenmesi daha eskilere dayanmaktadır. Bu yaklaşım, sadece ideolojik olarak siyasi yelpazenin sağında veya solunda yer alan düşünce kuruluşlarının değil, ana akım olarak nitelendirilen ve ideolojik eğilimini açıklamaktan sakınan Brookings Institution veya Council on Foreign Affairs gibi kuruluşları da tarafsızlık maskesi altında yönetici elitlerin sözcüsü olarak görür. Bu tür düşünce kuruluşları liberal ve muhafazakâr seçkinler arasındaki politika tartışmaları arasında köprü oluşturacak bir politik söylem oluşturarak "uzlaşma arayışındaki organizasyonlar" (consensus-seeking organizations) fonksiyonu görürler (Fischer, 2002). Seçkinler ve onların düşünceleri için uzlaşma inşa eden organizasyonlar olarak düşünce kuruluşları, bu uzlaşmayı özel çıkarları kamusal çıkarlar gibi sunarak ve uygun politik söylemler geliştirerek sağlarlar (Keskin, 2005).

5. Değerlendirme ve Sonuç

Bir kamu politikası aktörü olarak düşünce kuruluşlarının rolü ve etkisi tarihsel gelişme dönemlerine göre değişiklik göstermiştir. İlk dönemlerde siyasi karar vericiler için objektif ve akademik araştırmalara dayalı bilgi üretme amacı sonraki dönemlerde ideolojik kimliğin ön plana çıktığı savunuculuk ve fikirlerin pazarlanmasına dönüşmüştür. Ancak yine de düşünce kuruluşlarının bilimsel araştırmalar ile kamu politikaları arasında köprü görevi görmeleri ve bunu yaparken objektif analizlere dayanmaları beklenir. Fakat bu beklenti, düşünce kuruluşlarının tamamen tarafsız olmaları, herhangi bir ideolojiye dayanmamaları veya herhangi bir hükümet kuruluşu veya parti ile bağlantılı olmamaları gerektiği anlamına gelmez.

Burada üzerinde durulması gereken nokta, ideolojik kimliği veya kurumsal bağlantıları ne olursa olsun, düşünce kuruluşlarının ürettikleri titiz ve objektif analizler veya politika tavsiyeleri ile kamu

politikalarına yön verme güçlerini kamusal çıkarları göz önüne alarak kullanmaları gerektiğidir. Dünyanın genelinde kurulu düzen karşıtlığı, otoriter liderlik ve yerlilerin hak ve çıkarlarının yabancıardan ve göçmenlerden üstün tutulması (nativizm) ile şekillenen popülizm (Mudde, 2007) yükseliş yaşamaktadır. Popülizm ve popülizmden beslenen otoriter eğilimlerin artmaya başladığı bu dönemde düşünce kuruluşları ellerindeki gücü onların hizmetine sunarak bağımsızlıklarından vazgeçme pahasına iktidar elitlerine yaklaşma veya etkinliklerini önemli oranda yitirme ikilemiyle karşı karşıya kalmaktadırlar.

İktidardaki elitlerin desteği ile ön plana çıkan düşünce kuruluşları yeni politikalar geliştirmek veya yeni fikirler üretmekten ziyade iktidarların kendilerine biçtiği role göre mevcut politikaları destekleyen ve meşrulaştıran bir rol üstlenirler. Diğer bir ifadeyle iktidarın meşrulaştırıcı bir aparatına dönüşürler. Bu durumdaki düşünce kuruluşları kamu politikalarını etkileme ve yönlendirme amacı da gütmeyiz; zira varlıklarını devam ettirmek için buna ihtiyaçları yoktur. Uzmanlık alanlarına giren –hatta sıklıkla girmeyen– konularda, aksini düşünseler bile iktidar politikalarının ne kadar doğru ve yerinde olduğuna dair yaptıkları açıklamalar ile meşrulaştırıcı rollerini yerine getirirler. Bu rol, dış sağlığı ürünleri reklamlarında rol alan beyaz önlüklü “uzmanların” oynadığı roldür: iktidarlar eğitim, sağlık, tarım, iç güvenlik veya dış politika alanlarındaki icraatlarını bilimsel araştırmalarla destekleyen “beyaz önlüklü uzmanlar” olarak düşünce kuruluşlarını toplum önüne çıkarırlar.

Bir siyasi partiye veya ideolojiye sıkı bağlılık düşünce kuruluşlarının bağımsızlığını ve etkinliğini belirleyen önemli bir faktördür. Bir siyasi partiye bağlı olan düşünce kuruluşları o partinin gündemini belirleyebilir ve politikalarına yön verebilir, ancak bu durumda bilimsel araştırmalar ve verilere dayanmaktan ziyade parti liderlerinin kararları doğrultusunda fikirler geliştirmek zorunda kalırlar. Singer (2010), partizan düşünce kuruluşlarının ironik olarak muhalefet partileri iktidara geldiğinde daha rahat hareket ettiklerini iddia etmektedir. Zira kendi partileri iktidara geldiğinde düşünce kuruluşlarındaki yetenekli kişilere yönetimde görev vermesiyle yetişmiş insan gücü azalmakta ve kamu politikalarını özgürce yorumlama ve eleştirme gücü zayıflamaktadır.

Popülizm ve bundan kaynaklanan otoriterliğin arttığı ülkelerde düşünce kuruluşlarından beklenen rol iktidar politikalarını doğrulayıcı ve meşrulaştırıcı çalışmalar yapmaktır. Bu meşrulaştırıcı rolü üstlendikleri ölçüde siyaset sahnesinde varlık gösterebilirler. Doğası gereği eleştirel yaklaşımı sistematik olarak reddeden otoriter yönetimler, her aldıkları kararın toplum için doğru olduğuna ve en doğru kararları yalnızca kendilerinin alabileceğine herkesi inandırmaya çalışırlar. Bunun aksini düşünen veya yürütülen politikaları eleştirmeye kalkışanlar kolaylıkla vatan haini veya dış güçlerin ajanı gibi suçlamalara maruz kalabilmektedirler.

Politika yapıcıları ve karar vericileri etkileyerek kamu politikalarını yönlendirmeyi amaçlayan ve bunu yapabildiği ölçüde etkinliği belirlenen bağımsız düşünce kuruluşlarının böyle bir siyasi ortamda etkin olmak bir yana, varlıklarını devam ettirmeleri dahi oldukça zordur. Uyguladığı her politikanın toplum için en iyisi olduğunu iddia eden bir iktidarın, bağımsız düşünce kuruluşlarının varlığına tahammül etmesi beklenmemelidir. Ayrıca, Weaver and McGann’ın (2017) belirttiği gibi toplumsal kesimler arasında kutuplaşmanın arttığı ülkelerde tarafsız uzmanlığın siyasi karar vericiler, medya veya toplum tarafından ciddiye alınması olasılığı oldukça düşüktür. Zira böyle bir politik ortamda her araştırmanın arkasında gizli bir amaç veya ideolojik yaklaşım olduğu düşünülür.

Dünyada popülizmin ve otoriterleşme eğiliminin yükselmesi düşünce kuruluşları için yeni bir meydan okuma olup, düşünce kuruluşlarının kamu politikalarını etkileme rol ve stratejilerinde yeni bir dönemin başlamakta olduğuna işaret etmektedir. Bu yeni dönem aynı zamanda bilgiden ziyade inancın yönlendirici olduğu, bu inancın anlık spekülasyonlarla kolayca yönlendirilebildiği, uydurma haberlerin sosyal medya aracılığıyla kolayca yayılması ile neyin doğru neyin yanlış olduğunun karıştığı “hakikat-sonrası” (post-truth) olarak adlandırılan dönem ile çakışmaktadır.

Oxford Dictionaries, 2016'da yılın kelimesi olarak seçtiği 'post-truth'u "objektif hakikatlerin kamuoyunu şekillendirmede duygulardan ve kişisel kanaatlerden daha az etkili olması durumu" olarak tanımlamaktadır¹. Popülizm ve otoriterleşme ile birleşen "post-truth" dönem, politik ve sosyal kutuplaşma, aşırıçılık, algı manipülasyonu, seçimlere müdahale ve demokratik süreçlerin istikrarsızlaşması gibi sonuçlar ortaya çıkarmaktadır. Belirli bir konu üzerinde kamuoyunun oluşmasında duyguların ve kişisel kanaatlerin objektif hakikatlerden daha etkili olduğu bu dönemin, varlığı objektif araştırmalarla elde ettiği bilimsel bilgiye ve bundan kaynaklı uzmanlığa dayalı olan düşünce kuruluşlarını etkileyeceği şüphesizdir. Otoriter eğilimli popülist iktidarların politikalarını meşrulaştırıcı bir rol üstlenmeyen düşünce kuruluşlarının hareket alanının daraldığı, hatta varlıklarının anlamsızlaştığı bu ortam, düşünce kuruluşlarının yeni roller üstlenmeleri ve yeni stratejiler geliştirmeleri için fırsatlar da yaratmaktadır.

Düşünce kuruluşlarının genel strateji olarak politika yapıcılarını etkileyerek yukarıdan aşağı (top-down) politika değişimi sağlamaları otoriter sistemlerde çok kısıtlıdır veya mümkün değildir. Bu nedenle düşünce kuruluşları otoriterliğe yönelen sistemlerde meslek örgütleri, sivil toplum kuruluşları gibi diğer kamu politika aktörleri ile bir araya gelip aşağıdan yukarı (bottom-up) politika değişimi için çaba harcamalıdır. Bu değişim, düşünce kuruluşlarının ilk dönemlerden beri asli rollerinden biri olarak kabul edilen kamu politikaları hakkında toplumu bilgilendirme ve eğitime rolünü yeniden üstlenmeleri ve öncelik haline getirmeleri anlamına gelmektedir. Halkın duygularına da hitap eden söylemler geliştirerek gerçeklerin sunulması seçmen kitlelerinin bilinçlenmesine katkı sağlayacak ve kamuoyunun uydurma haberlerle veya söylemlerle oluşmasının önüne geçecektir.

Düşünce kuruluşlarının gerçekleri yansıtan analizlerle halkı bilinçlendirmeye yönelik çalışmaları önemlidir, zira sonuçta otoriter rejimler de seçimle elde edilen bir meşruiyete ihtiyaç duyarlar ve aldıkları kararların kendileri için en doğrusu olduğunu seçmenlere onaylatmaya çalışırlar. Demokratik ülkelerde mevcut otoriter karakterli popülist liderlerin darbe ile değil, halk oylamaları neticesinde iş başına geldikleri gerçeği göz önüne alındığında, düşünce kuruluşlarının iktidara karşı gerçekleri haykırması olarak ifade edilen "speaking truth to power" (Wildavsky, 2018), otoriterleşen sistemlerde halka karşı gerçekleri haykırmaya (speaking truth to people) dönüşmelidir.

Otoriterleşme eğilimindeki ülkelerde bulunan düşünce kuruluşları için önemli bir diğer husus, bölgesel ve küresel politika ağları ile işbirliği ve etkileşim içerisinde olmaktır. Bu tür işbirlikleri benzer politik sistemlerde uygulanan başarı örneklerinin transferine yardımcı olacağı gibi, düşünce kuruluşlarının buldukları ülkelerde kamu politikası aktörleri olarak güçlenmesine de katkı sağlayacaktır.

Otoriter bir sistemde medya da iktidarın etkisinde olacağından, objektif veya eleştirel analizler üreten düşünce kuruluşlarının çalışmaları ile yazılı ve görsel medyada yer bulması zordur. Bu zorluk özellikle sosyal medya aracılığıyla halka ulaşmada yeni stratejiler geliştirilerek aşılabılır. Otoriter rejimler ancak son çare olarak sosyal medyayı kısıtlayabilirler. Düşünce kuruluşları bu yeni dönemde uzun raporlar veya politika notları yerine twitter mesajları, Facebook paylaşımları, video klipler, info grafikler, 'podcast'ler veya indirilebilir içerikli çekici web sayfalarıyla hedef kitlelerine ulaşabilirler.

Yapılan araştırmalar, düşünce kuruluşlarının sayılarının ve etkinliklerinin artmasında demokratik ortam ile düşünce ve ifade özgürlüğünün etkisini ortaya koymuştur (Boucher ve Hobbs, 2004; McGann, 2016-33; Stone ve Ullrich, 2003). Ancak bu araştırmalar, özellikle eski Sovyet cumhuriyetleri örneğinde olduğu gibi (Krastev, 2001) otoriter yönetimlerden liberal demokratik sisteme geçen ülkelerde düşünce kuruluşlarının gelişimini incelemişlerdir. Demokratik bir sistemin seçimle gelen

¹ <https://en.oxforddictionaries.com/definition/post-truth>

popülist liderler eliyle otoriterleştirildiği ülkelerde düşünce kuruluşlarının kamu politikalarının oluşumundaki etkileri ve rolleri henüz akademik çalışmaların konusu olmamıştır¹. Bu eksikliğin en büyük nedeni şüphesiz popülizmin ve bundan kaynaklanan otoriterliğin yaygınlaşmasının oldukça yeni bir olgu olmasıdır. Düşünce kuruluşları hakkında gelecekte yapılacak akademik çalışmalar otoriterleşen demokratik sistemlerde bu kuruluşların bir kamu politikası aktörü olarak nasıl bir dönüşüm geçirdikleri ve varlıklarını devam ettirebilmeleri için hangi stratejilere başvurdukları üzerinde durmalıdır. Bu araştırmalardan çıkacak sonuçlar halen demokratik bir sistemin devam ettiği ancak popülizmin yükselmekte olduğu ülkelerde düşünce kuruluşlarının nasıl hareket etmeleri gerektiği konusunda aydınlatıcı olacaktır.

Kaynakça

- Abelson, D. E. (1995). From Policy Research to Political Advocacy: The Changing Role of Think Tanks in American Politics. *Canadian Review of American Studies*, 25(1), 93-126.
- Abelson, D. E. (1996). *American Think-Tanks and Their Role in U.S. Foreign Policy*. New York: Palgrave Macmillan.
- Abelson, D.E. (2002a). *Do Think Tanks Matter? Assessing the Impact of Policy Institutes*. Montreal: McGill-Queen's University Press.
- Abelson, D.E. (2002b). Think Tanks and U.S. Foreign Policy: An Historical Perspective. *US Foreign Policy Agenda*, 7(3), 9-12.
- Abelson, D. E. (2006). *A Capitol Idea: Think Tanks and US Foreign Policy*. Montreal: McGill-Queen's University Press-MQUP.
- Abelson, D. E. (2014). Old World, New World: The Evolution and Influence of Foreign Affairs Think-Tanks. *International Affairs*, 90(1), 125-142.
- Abelson, D. E. (2016). It Seemed Like a Good Idea at the Time: Reflections on the Evolution of American Think Tanks. *Canadian Review of American Studies / Revue canadienne d'études américaines*, 46(1), 139-157.
- Abelson, D. E. and Lindquist, E. A. (2017). Think Tanks in North America. In McGann, J. and Weaver, R. K. (Eds.) *Think Tanks and Civil Societies: Catalysts for Ideas and Action*, 37-66. New York, NY: Routledge. (Original work published 2000)
- Aras, B., Toktaş, Ş., ve Kurt, Ü. (2010). *Araştırma Merkezlerinin Yükselişi: Türkiye'de Dış Politika ve Ulusal Güvenlik Kültürü*. Ankara: SETA.
- Béland, D., and Waddan, A. (2000). From Thatcher (and Pinochet) to Clinton? Conservative Think Tanks, Foreign Models and US Pensions Reform. *The Political Quarterly*, 71(2), 202-210.
- Boucher, S. and Hobbs, B. (2004). *Europe and Its Think Tanks; A Promise to be Fulfilled. An Analysis of Think Tanks Specialised in European Policy Issues in the Enlarged European Union*. Paris: Notre Europe, Studies and Research No: 35.
- Fischer, F. (2002). Policy Discourse and the Politics of Washington Think Tanks. In Fischer, F. and Forester, J. (Eds.) *The Argumentative Turn in Policy Analysis and Planning*, 21-42. Taylor & Francis e-library.
- Haass, R. N. (2002). Think Tanks and US Foreign Policy: A Policy-maker's Perspective. *US Foreign Policy Agenda*, 7(3), 5-8.

¹ Rastrick'in (2017) Trump döneminde ABD'deki düşünce kuruluşlarını ve artan popülizmin bu düşünce kuruluşları için yarattığı riskler ve fırsatları değerlendirdiği çalışması bu konuda bir istisna sayılabilir.

- Kanbolat, H., ve Karasar, H. A. (2009). *Türkiye’de Stratejik Düşünce Kültürü ve Stratejik Araştırma Merkezleri: Başlangıcından Bugüne Türk Düşünce Kuruluşları*. Ankara, Nobel Yayıncılık.
- Karakurt, A. (2007). Düşünce Kuruluşları ve Politika Sürecindeki Roller. *Amme İdaresi Dergisi*, 40(2), 1-20.
- Keskin, F. (2005). Modern Demokrasilerde Yeni Politik Seçkinler: Think Tankler ve Politikadaki Roller. *Sosyoekonomi*, 1(1), 45-59.
- Krastev, I. (2001). Think Tanks: Making and Faking Influence. *Southeast European and Black Sea Studies*, 1(2), 17-38.
- McGann, J. G. (2003). Think Tanks and the Transnationalization of Foreign Policy. *Connections*, 2(1), 85-90.
- McGann, J. G. (2007). *Think Tanks and Policy Advice in The US: Academics, Advisors and Advocates*. New York, NY: Routledge.
- McGann, J. G. (2016). *The Fifth Estate: Think Tanks, Public Policy, and Governance*. Washington, D.C.: Brookings Institution Press.
- McGann, J. G. (2018), *2017 Global Go To Think Tank Index Report*. Think Tanks and Civil Societies Program, University of Pennsylvania.
- McGann, J. G. (2019). Think Tanks, Foreign Policy, and Emerging Powers. In McGann, J.G. (Ed.) *Think Tanks, Foreign Policy and the Emerging Powers*, 17-59. Palgrave Macmillan, Cham.
- McGann, J. and Lazarou, E. (2019). Think Tanks and the Foreign Policy Challenges Facing the Emerging Powers. In McGann, J.G. (Ed.) *Think Tanks, Foreign Policy and the Emerging Powers*, 3-16. Palgrave Macmillan, Cham.
- Medvetz, T. (2008). *Think Tanks as an Emergent Field*. New York: Social Science Research Council.
- Medvetz, T. (2010). Public Policy is Like Having A Vaudeville Act: Languages of Duty and Difference Among Think Tank-Affiliated Policy Experts. *Qualitative Sociology*. 33(04), 549-562.
- Medvetz, T. (2012a). Murky Power: ‘Think Tanks’ as Boundary Organizations. In David Courpasson, Damon Golsorkhi, and Jeffrey J. Sallaz, eds. *Rethinking Forms of Power in Organizations, Institutions, and Markets*, 113-33. Bradford, UK: Emerald Group Publishing Limited.
- Medvetz, T. (2012b). *Think Tanks in America*. University of Chicago Press.
- Medvetz, T. (2012c). Think Tanks and the Rise of Savvy Policy Entrepreneurs. *SSN Key Findings. Scholars Strategy Network*. December.
- Medvetz, T. (2013). Think Tanks in America. *VOX POP: Newsletter of Political Organizations and Parties*. 31(3): 1-3.
- Mudde, C. (2007). *Populist Radical Right Parties in Europe*. New York: Cambridge University Press.
- Pautz, H. (2011). Revisiting the Think-Tank Phenomenon. *Public Policy and Administration*, 26(4), 419-435.
- Rastrick, C. J. (2017). *Thinking about Trump: American Think Tanks and Their New Political Reality*. On Think Tanks Working Paper Series. Retrieved from: <https://onthinktanks.org/publications/thinking-about-trump-american-think-tanks-and-their-new-political-reality/> (Erişim Tarihi: 21.02.2019)
- Rich, A. (2004). *Think Tanks, Public Policy, and the Politics of Expertise*. Cambridge: Cambridge University Press.

- Rich, A. (2005). The War of Ideas: Why Mainstream and Liberal Foundations and The Think Tanks They Support Are Losing in The War Of Ideas in American Politics. *Stanford Social Innovation Review*. 3, 18-25.
- Rich, A. (2011). Ideas, Expertise, and Think Tanks. In Béland D. and R. H. Cox (eds), *Ideas and Politics in Social Science Research*, 191–208. Oxford: Oxford University Press.
- Singer, P. W. (2010). Washington’s Think Tanks: Factories to Call Our Own. *Washingtonian*, August.
- Smith, J. A. (1991). *The Idea Brokers. Think Tanks and the Rise of the New Policy Elite*. New York: The Free Press.
- Stone, D. (1996). *Capturing the Political Imagination: Think Tanks and the Policy Process*. London: Frank Cass.
- Stone, D. (2000). Think Tank Transnationalisation and Non-Profit Analysis, Advice and Advocacy. *Global Society*, 14(2), 153-172.
- Stone, D. (2001a). *Learning Lessons, Policy Transfer and The International Diffusion of Policy Ideas*. Centre for the Study of Globalisation and Regionalisation Working Paper, (69/01).
- Stone, D. (2001b, October). *Think Global, Act Local or Think Local, Act Global? Knowledge Production in the Global Agora*. Paper prepared for Reshaping Globalization: Multilateral Dialogues and New Policy Initiatives, Central European University Conference, Budapest.
- Stone, D., and Ullrich, H. (2003). *Policy Research Institutes and Think Tanks in Western Europe: Development Trends and Perspectives*. Local Government and Public Service Reform Initiative, Open Society Institute.
- Stone, D. (2005). “Think Tanks and Policy Advice in Countries in Transition”, Paper prepared for The Asian Development Bank Institute Symposium: “How to Strengthen Policy-Oriented Research and Training in Vietnam”. August 31, 2005, Hanoi.
- Stone, D. (2007a). Recycling Bins, Garbage Cans or Think Tanks? Three Myths Regarding Policy Analysis Institutes. *Public Administration*. 85(2), 259-278.
- Stone, D. (2007b). Public Policy Analysis and Think Tanks. In Fischer, F., Miller, G. J., and Sidney, M. S. (Eds.) *Handbook of Public Policy Analysis: Theory, Methods, and Politics*, 149-157. Boca Raton, FL: CRC Press.
- Stone, D. (2013). *Knowledge Actors and Transnational Governance: The Private-Public Policy Nexus in The Global Agora*. London: Palgrave Macmillan.
- Tezcek, Ö. (2011). *Düşünce Fabrikaları: Sermayenin Harici Belleği*. SAV (Sosyal Araştırmalar Vakfı).
- Troy, T. (2012). Devaluing the Think Tank. *National Affairs*, 10, 75-90.
- Weaver, R. K. (1989). The Changing World of Think Tanks. *PS: Political Science & Politics*, 22(3), 563-578.
- Weaver, R. K. and McGann, J. (2017). Think Tanks and Civil Societies in a Time of Change. In McGann, J. and Weaver, R. K. (Eds.) *Think Tanks and Civil Societies: Catalysts for Ideas and Action*, 1-36. New York: Routledge. (Original work published 2000)
- Wildavsky, A. (2018). *The Art and Craft of Policy Analysis*. Palgrave Macmillan.
- Yıldız, M., Çelik, D., Arslan, N., Çiftçi, L., Eldemir, S., ve Sinangil, S. (2013). Kamu Politikalarında Düşünce Üretim Kuruluşlarının Rolü: Genel Çerçeve ve Türkiye’den Örnekler. İçinde Yıldız, M., & Sobacı, M. Z. (Eds.) *Kamu Politikası Kuram ve Uygulama*, 188-220. Ankara: Adres Yayınları.

CHANGING ROLE OF THINK TANKS AS A PUBLIC POLICY ACTOR

Extended Abstract

Aim: This article aims to describe and define the role of think tanks as a public policy actor and examine the change in their roles corresponding to the major development periods throughout the 20th century. It also aims to discuss new challenges emerged with today's populism, authoritarian tendency, and the post-truth era and how think tanks should reevaluate their roles and respond to those challenges.

Methods: An extensive literature review has been conducted comparing, contrasting and synthesizing all major works in the field combined with personal evaluations and assessments.

Findings: First think tanks were established at the beginning of the 20th century to provide policy advice to policy makers based on objective scholarly research. Educating and informing the public on policy issues was another function of those early think tanks. However, with the emergence of advocacy think tanks in 1970s, their role shifted to marketing ideas with a strong ideological and partisan position. Conducting scientific and scholarly research to provide advice as primary function of think tanks replaced with attempting to create policy change through an aggressive marketing of ideas and developing techniques to influence decisionmakers. The highly competitive arena of marketplace of ideas where think tanks had to aggressively compete to promote their ideas to policymakers and potential donors also contributed to that shift in their roles. By adopting strategies often employed by interest groups and lobbying organizations, think tanks redefined their roles in their relationship with the policymakers and bureaucracy. Mainstream think tanks like the Brookings Institution or Council on Foreign Affairs have also followed that new trend developed by the Heritage Foundation, a highly partisan organization which was extremely influential during the Reagan administrations. Politicization of think tanks, however, has brought about the risk of becoming more conventional and less valuable. As the number of think tanks has grown and their roles have become more ideologic and aggressively market oriented, their influence and collective credibility of their research have eroded. The rising populism and authoritarian tendency in world politics, coupled with the realities of the post-truth era, have introduced new challenges for think tanks in the world. In a country with an authoritarian -or leaning to authoritarian- government, think tanks face the difficulty of influencing policymakers and bringing about policy change with a top-down approach since such governments are mostly insensitive to alternative ideas. What they expect from think tanks is not to come up with novel ideas or advice but to provide scholarly approval and legitimation for their current policies. Think tanks find financial support from governmental agencies as long as they play their roles as legitimizer of governmental decisions. Objective think tanks or research centers, whose main goal is influencing public policy based on scholarly research, become irrelevant in time due to both the irresponsiveness of policymakers and lack of need for their research.

Conclusion: In response to challenges of a political environment in which top-down policy change by influencing policy makers become near impossible, think tanks should reevaluate their roles and adopt a bottom-up approach to reach their goals. Such an approach requires going back to their earlier role of educating and informing the public on policy issues. In other words, role of the think tanks as "speaking truth to power" should become "speaking truth to people" in political systems with an authoritarian tendency.